

## *Draugystės kalba – tai šventumo kelias II d.*

### *VIDINĖ DISCIPLINA*

„ Beje, kiekviena auklyba tam kartui atrodo ne linksma, o karti, bet vėliau ji atneša taikingų teisumo vaisių auklėtiniais. „( Heb 12,11 )

Neprarasti širdies gerumo ir laikytis teisingos kelio krypties mums padeda vidinė disciplina. Kuomet kyla minčių chaosas, vidinė disciplina padeda mums tas mintis palikti tik mintimis. Nepaversti jų veiksmiais, neleidžia pulti į neviltį.

Vidinė disciplina, kurią įgyjame su patirtimi, padeda suprasti, kad mintys turi būti paliktos ten, kur jos randasi. Tam tikroje mūsų dalyje. Esame atsakingi , ar leidžiame negeroms mintims užvaldyti mus , ar turime ginklą šias mintis suvaldyti. Dievas pašaukė mus į gyvenimą, o ne į chaosą. Pavyzdžiui : jei savyje išgyvenu minčių „ filmą „ , privalome šį „filmą“ sustabdyti, surasti ir paspausti savyje mygtuką stop. Jei padaryti tai labai sunku, vis dėlto turime surasti kaip išeiti iš minčių chaoso . „ Žmogus, kuris nesusivaldo, yra kaip atviras miestas, kurio sienos sugriautos. „ ( Pat 25,28 ) Jei įgundame tai daryti, patiriame sielos ramybę. Galiu tai daryti ir galiu tai atmesti, kaip, kad neapsimoka. Tai kiekvieno iš mūsų atsakomybė ir bendradarbiavimas su Dievu. Šiame ryšyje, Dievas ir aš, užmezgame pasitikėjimo kupiną draugystę. Išgyvename savo silpnumą, suprantame, kad mums reikia Kito pagalbos. Žingsnis po žingsnio, vidinės disciplinos įgūdžių formavime, atsiveriame Kitam – Jėzui. „ Tavo žodis yra žibintas mano kojai ir šviesa mano takui. „ ( Ps 119,105 )

Atsižadame savęs. Atsižadėjimą supraskime, kaip vidinės disciplinos, kuria siekiame sąmoningumo ir tikros draugystės, sudėtinę dalį. Tai nereiškia, jog privalome atsisakyti džiaugsmo ar malonumo, atsižadėjimas savęs ne apriboja, ne nuskurdina, bet praturtina. Tai reiškia atsižadėti blogio, piktavališkumo, neurozės. „ Juk iš Jo girdėjote ir Jame išmokote, -nes tiesa yra Jėzuje, kad privalu atsižadėti senojo žmogaus ankstesnio gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismais, atsinaujinti savo proto dvasioje ir apsirengti nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume. „ ( Ef 4,21-24 )

*Ar randi, savo širdies gelmėje, norą atsižadėti savęs, kad galėtum draugauti su Kitu ir savimi?*

Žengdami atsižadėjimo keliu , išmokstame gyventi vidine disciplina, tai yra drausminti save, neleisti sau be atsakomybės save patį ir kitą asmenį, maldos grupės narį, teisti mintimis ar žodžiais, kontroliuoti ir valdyti kitą. „ Tad, atmetę melą, kiekvienas tekalba tiesą savo artimui, nes esame vieni kitų nariai. „( Ef 4,25 ) Taipogi , atsižadėdami įžengiame į sąmoningumą ir laisvę nuo savęs paties. Ką tai reiškia, o gi nebevaldo mūsų noras patikti kitam, perdėtai neaukštinti ir neliaupsinti kito. Taip įžengiame į atpažinimą.

Sugebėjimas atpažinti žengia koja koton su atsižadėjimu. Draugaudami atpažįstame, ko būtina atsisakyti ir ką reikia laikyti šalia, ką atmesti ir ką priimti. Nepainiokime - atsižadėjimo su atmetimu. Negalima atstumti paslaugumo, atvirumo žmonėms. Bet kovoti su egoizmu, tai sąlyga sveikos draugystės.

„ Tebūna toli nuo jūsų visoks kartėlis, piktumas, rūstybė, riksmas ir keiksmas su visomis piktybėmis. Būkite malonūs, gailestingi, atlidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje atleido jums.“ Ef 4,31-32 )

Kiekvieno iš mūsų širdis yra gera ir jautri bei padedama vidinės disciplinos gali išmokti atskirti, kas kenkia širdžiai ir ką reikia daryti.

Esame pajėgūs suprasti , kad tam, jog gyventume, reikia palikti šiltą, saugų lizdelį ir skristi - rizikuojant, paliekant žinomą dalyką, būseną dėl nežinomo, atsiverti kitam, kitokiam nei mes. Šis žingsnis reikalauja iš mūsų pranokti save pačius . Jei darome tai , atrandame amžinybę ir Dievą.

Ar noriu rizikuoti savimi ? Ar pajėgiu daryti tai ? Jei ne, tai , kas trukdo ?

Kaip supranti, kas yra TIKRAS DRAUGAS ?

Pamėginkime pajauti ir išgyventi akimirką, kad aš esu Tikras draugas kitam ir kitas yra man Tikras draugas. „ Todėl guoskite ir statydinkite vieni kitus, ką jūs ir darote. ... Žiūrėkime vieni kitų, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. „ ( 1 Tes 5,11; Heb 10,24 ) Paprasčiausiai, du asmenys būname šalia, ne norime vienas kito užgožti. Neišgyvename slapto troškimo priišti ir pančioti kitą. Atvirkščiai, trokštame būti, klausantis, girdint, ne komentuojant draugo minčių bei jo emocijų išraiškos ir norime jam padėti, bet tik tuomet, kai jis pats to mūsų paprašo. Mokomės gyventi taip tarsi gretimuose kambariuose durys yra atviros, bet nesibrauname į kito kambarį. Iš pagarbos kitam žmogui. O patys esame atviri jam , bet ir pagarbūs sau. Reikalui esant , jei draugas braunasi į mano kambarį, be trenksmo, užverti duris. Tai mūsų džiaugsmas ir mūsų kryžius. Tokia draugystė reikalauja pasitikėjimo savimi. „ Aš turiu viltį Viešpatyje Jėzuje „... kad būčiau paguostas. „ ( Fil 2,19 )

Pasitikėti savimi tai ne apsiginkluoti, apsišarvuoti, suraukti kaktą, sukąsti dantis ir niūriu veidu pulti, siekiant pergalės, bet kokia kaina. Atvirkščiai, tai reiškia išrauti su šaknimis norą konkuruoti ir savo agresyvumą. Pasvarstyk , ar esi draugiškas, ar sąlyginai draugiškas ?

- ❖ Draugiškai nusiteikęs asmuo iš pat pradžių žino esąs autonomiškas , brandus, sąmoningas, laisvas.
- ❖ Taip pat jis supranta esąs žmonijos dalis.
- ❖ Todėl yra „priverstas" pripažinti, jog priklauso dideliame, plačiame pasaulyje.
- ❖ Draugiškai nusiteikęs asmuo atveria savo širdį, kad pasidalintų ja su kitais.
- ❖ Jis neturi ko slėpti.
- ❖ Jis be šarvų.
- ❖ Nes siekdamas tapti draugiškas toks žmogus ugdė savo vidinį pasaulį ir atsižadėjo egoizmo - fizinio bei psichinio.
- ❖ Jis jaučia tikrą ir nuoširdžią draugystę artimiesiems, jiems gelbsti, padeda bręsti kaip asmenybėms.
- ❖ Jis leidžia skleisti savajam „aš", kuris draugaujant tampa gyvybingesnis.

Jei atsiveriame draugystei – tai atsiveriame gyvenimui. Truputį priartėjame prie amžinybės .

„ Jėzus stovėjo ir šaukė: “Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegeria!“ ( Jn 7, 37 )